

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Vítkovice Revmont a. s.**
sídlem Ruská 2887/101, 706 02 Ostrava
zastoupený advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem Chodská 9, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3, 709 00 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2022 č. j. 4158772/22/3202-50523-801272, ve věci námitek

takto:

I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 1. 11. 2022 č. j. 4158772/22/3202-50523-801272 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Mgr. Petry Novákové, Ph.D., advokátky se sídlem Chodská 9, Praha 2.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žalobcova námitka ve věci úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty a na dani z příjmů právnických osob podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“).
2. Žalobce v žalobě uvedl, že okamžik počátku úročení od 12. 4. 2017 byl žalovaným stanoven nesprávně. Striktní aplikace zákonných ustanovení daňového řádu je v případě žalobce nespravedlivá. Zákonná lhůta splatnosti daně je primárně určena na ochranu toho, kdo má doměřenou daň hradit. Žalobcův případ se odlišuje tím, že k „úhradě“ došlo již 24. 2. 2017 na základě zajišťovacích příkazů. Je pravdou, že vydání zajišťovacích příkazů i stržení částek bylo zákonným postupem, což konstatoval i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 13. 4. 2021 sp. zn. 7 Afs 263/2020. Nezákonným byl následný postup žalovaného, když nerespektoval zákaz započtení v rámci insolvenčního řízení a zajištěné částky převedl na stanovenou daň, místo aby je vrátil žalobci. Aplikací zákonného ustanovení o splatnosti daně, které má sloužit na ochranu povinného, tak došlo k opaku.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobcův názor nemá oporu v zákoně. Žalobce si je vědom zákonných pravidel, ovšem považuje je za nespravedlivá. Žalovaný je vázán zásadou zákonnosti, není oprávněn odchytil se při výpočtu úroku z vratitelného přeplatku od zákonných norem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 11. 4. 2024 č. j. 22 Af 1/2023-27 tak, že žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2025 č. j. 1 Afs 104/2024-26 a vrácen krajskému soudu k dalšímu řízení.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného neobstojí. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
6. Zápletka příběhu spočívá v tom, že správce daně poté, kdy zákonně vydal zajišťovací příkazy, nerespektoval zákaz započtení v rámci insolvenčního řízení a zajištěné částky převedl na stanovenou daň, místo aby je vrátil žalobci (viz rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2021 sp. zn. 7 Afs 263/2020). Částky přitom vrátil až na žalobcovu žádost, tento postup shledal zdejší soud

nezákonným (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 5. 2022 č. j. 22 Af 41/2021-18 a č. j. 22 Af 42/2021-18). Nyní zbývá vyřešit otázku stanovení počátku úročení vratitelného přeplatku, kde hlavní roli hraje fakt, zda vrácení přeplatku mělo podléhat postupu podle § 168 odst. 4 nebo podle § 168 odst. 5 daňového řádu. Jinými slovy, zda (a ohledně kterých platebních výměrů) byla v době vydání zajišťovacích příkazů daň již pravomocně stanovena, pouze ještě neuplynul den její splatnosti (§ 168 odst. 5 daňového řádu), nebo zda v té době ještě nebyla daň pravomocně stanovena (§ 168 odst. 4 daňového řádu) – blíže viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2025 č. j. 1 Afs 104/2024-26.

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce daně vydal dne 20. 2. 2017 vůči žalobci celkem 13 zajišťovacích příkazů za účelem zajištění úhrady DPH za měsíce srpen 2013 až srpen 2014 (čísla jednací viz žádost žalobce adresovaná žalovanému dne 21. 3. 2019). Na základě zajišťovacích příkazů správce daně vymohl na žalobci exekučně částku 4 060 835,73 Kč a převedl ji na osobní depozitní účet žalobce, kam také převedl částku 1 250 000 Kč (přeplatek žalobce na dani z příjmů právnických osob). Platební výměry ze dne 12. 5. 2016 na DPH za měsíce květen, červen, červenec a srpen 2014 nabyly právní moci dne 10. 3. 2017 (rozhodnutí OFŘ č. j. 10576/17/5300-21442-712226).
8. Soudu je z úřední činnosti známo (rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2019 č. j. 22 Af 90/2017-68), že platební výměry ze dne 13. 4. 2017 na DPH za měsíce srpen až prosince 2013, a ze dne 16. 5. 2017 na DPH za měsíce leden až duben 2014, nabyly právní moci dne 8. 6. 2017 v souvislosti s ukončením přezkumného jednání v insolvenčním řízení vedeném s žalobcem. Toto zjištění soud sdělil účastníkům a měli možnost se k němu vyjádřit, ostatně jde o skutečnosti, které jsou jak žalobci, tak žalovanému známy právě z dřívějšího daňového i soudního řízení. Soud pouze poznamenává, že nabytím právní moci rozhodnutí ukončením přezkumného jednání se zabývaly např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2017 č. j. 1 Afs 141/2017-34 nebo ze dne 1. 7. 2021 č. j. 9 Afs 71/2021-52.
9. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že v době vydání zajišťovacích příkazů nebyla ještě pravomocně stanovena DPH za žádné z předmětných 13 zdaňovacích období. Postup správce daně se měl řídit § 168 odst. 4 daňového řádu. Pro částky zajištěné na základě zajišťovacích příkazů na DPH za období měsíců květen až srpen 2014 tak připadl okamžik počátku úročení vratitelného přeplatku na den 28. 3. 2017 (viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2025 č. j. 1 Afs 104/2024-26) a pro částky zajištěné na základě zajišťovacích příkazů na DPH za období měsíců srpen 2013 až duben 2014 na den 24. 6. 2017 (8. 6. 2017 + 15 dnů poskytnutých zákonem správcí daně pro vrácení).
10. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí správně odmítl názor žalobce, který považoval aplikaci zákonných ustanovení za nespravedlivou s ohledem na specifčnost svého případu, avšak nesprávně zvolil pro určení počátku úročení postup podle § 168 odst. 5 daňového řádu, což vedlo k nesprávné výši přiznaného úroku.
11. Krajský soud tedy zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) se závazným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
12. V řízení byl procesně úspěšný žalobce, v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představují zaplacené soudní poplatky ve výši 3 000 Kč a 5 000 Kč, dále odměna ze zastoupení advokátkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a kasační stížnosti) a 3x režijní

paušál po 300 Kč. Soud přiznal žalobci náhradu v rámci kasačního řízení jen za 1 úkon právní služby, když kasační stížnost byla podána blanketní a doplněna až po výzvě soudu. Náklady řízení dále zahrnují DPH z výše uvedených částek s výjimkou zaplacených soudních poplatků (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Soud zavázal žalovaného k jejich zaplacení, a to k rukám zástupkyně žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 29. ledna 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu